

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-49/16

**Unibet International Ltd.
proti
Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Hivatala**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,
ki ga je vložilo Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi bíróság)

„Predhodno odločanje – Svoboda opravljanja storitev – Omejitve – Pogoji za dodelitev koncesije za organizacijo spletnih iger na srečo – V praksi nemogoča pridobitev takega dovoljenja za zasebne gospodarske subjekte, ki imajo sedež v drugih državah članicah“

Povzetek – Sodba Sodišča (prvi senat) z dne 22. junija 2017

1. *Svoboda opravljanja storitev – Omejitve – Igre na srečo – Nacionalna zakonodaja, ki določa ureditev koncesij in dovoljenj za prirejanje spletnih iger na srečo – V praksi nemogoča pridobitev takega dovoljenja za zasebne gospodarske subjekte, ki imajo sedež v drugih državah članicah – Utemeljitev – Nujni razlogi v javnem interesu – Nespoštovanje obveznosti preglednosti*

(člen 56 PDEU)

2. *Svoboda opravljanja storitev – Omejitve – Igre na srečo – Nacionalna zakonodaja, ki določa ureditev koncesij in dovoljenj za prirejanje spletnih iger na srečo – Neskladnost s členom 56 PDEU – Sankcije proti kršiteljem – Nedopustnost*

(člen 56 PDEU)

1. Člen 56 PDEU je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki določa ureditev koncesij in dovoljenj za prirejanje spletnih iger na srečo, če vsebuje diskriminatorna pravila za subjekte, ki imajo sedež v drugih državah članicah, ali če vsebuje sicer nediskriminatorna pravila, ki pa se uporabljajo nepregledno ali se izvajajo tako, da preprečujejo ali otežujejo sodelovanje v javnem razpisu nekaterim ponudnikom, ki imajo sedež v drugih državah članicah.

Prvič, glede nacionalne zakonodaje, kot je ta, ki je veljala 25. junija 2014, je treba navesti, da pravilo države članice, kot je to v postopku v glavni stvari, v skladu s katerim so zanesljivi ponudniki iger na srečo morali vsaj deset let opravljati dejavnost prirejanja iger na srečo na ozemlju te države članice, pomeni različno obravnavanje, ker predlagatelje iger na srečo, ki imajo sedež v drugih državah članicah, postavlja v manj ugoden položaj glede na zadevne nacionalne ponudnike, ki ta pogoj lahko lažje izpolnijo. Le sklicevanje na cilj splošnega interesa ne zadostuje, da se upraviči tako različno obravnavanje.

Drugič, glede nacionalne ureditve, kot je ta, ki je veljala 29. avgusta 2014, obveznost prirejanja iger na srečo v obdobju treh let v eni od držav članic ne pomeni prednosti za gospodarske subjekte s sedežem v državi članici gostiteljici in bi jo bilo mogoče upravičiti s ciljem splošnega interesa. Vendar pa je treba zadevna pravila uporabljati pregledno za vse ponudnike. Te zahteve ne izpolnjuje nacionalna zakonodaja, kot je ta v postopku v glavni stvari, na podlagi katere zakonski pogoji za izvajanje pooblastil ministrstva za gospodarstvo v takem postopku in tudi tehnični pogoji, ki jih morajo izpolniti ponudniki iger na srečo, ko predložijo ponudbo, niso bili dovolj natančno opredeljeni.

(Glej točke od 44 do 48 ter točko 1 izreka.)

2. Člen 56 PDEU je treba razlagati tako, da nasprotuje sankcijam, kot so te v postopku v glavni stvari, ki so bile naložene zaradi kršitve nacionalne zakonodaje, ki določa ureditev koncesij in dovoljenj za prirejanje iger na srečo, če se izkaže, da je ta nacionalna zakonodaja v nasprotju s tem členom.

(Glej točko 51 in točko 2 izreka.)